

6.12.20, Telecí a Borovnice

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Když volám, odpověz mi, Bože mé spravedlnosti! V soužení mi zjednáš volnost. Smiluj se nade mnou, vyslyš mou modlitbu! Vězte, Hospodin pro svého věrného koná divy. Hospodin slyší, když k němu volám. Pokojně uléhám, pokojně spím, neboť ty sám, Hospodine, v bezpečí mi dáváš bydlet. Ž 4, 2.4.9

PÍSEŇ 261 Aj čas vzácný 1-6

VSTUPNÍ MODLITBA

Pane Bože, přišel jsi do tohoto světa jako malé dítě a celý jsi ho změnil. Udělal jsi v něm místo pro každého. Pro každé dítě, pro dospělé, pro lidi, kteří k nikomu nepatří. Pro ty všechny jsi byl mezi lidmi, aby každý z nich, každý z nás mohl zažít na sobě tvou lásku, tvé pochopení, tvé přijetí. Prosíme tě, dávej nám poznat, jakým směrem se mají ubírat naše myšlenky, prosíme tě, dávej nám poznat, kudy má vést cesta každého z nás a co všechno máš na ní i pro nás připraveno a prosíme tě, buď nám nablízku každého dne a volej si nás k naslouchání tvému Slovu. Prosíme tě, ať tvé Slovo dokáže i nás proměňovat a ať tebou vedeni těšíme se i ze tvého spasení. Prosíme tě, buď s námi se všemi i v tento den na druhou adventní neděli. Amen.

1. ČTENÍ Iz 40, 3-5

PÍSEŇ 171 Buď Pánu čest, 611 Není lepší,

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Ježíši Kriste,

prosíme za všechny, kdo se nad něčím trápí, ať už je to víra, naděje nebo láska nebo cokoli jiného. Prosíme, buď jim oporou i v jejich hledání.

Prosíme za všechny, kdo mají strach, prosíme za všechny, kdo marně hledají slova ke své potěše a svému povzbuzení, prosíme za všechny, kdo hledají tebe a tvé Slovo.

Prosíme za všechny, komu se nedaří, prosíme za náš sbor, za církev, za křesťanství, za víru na tomto světě, prosíme, veď nás svou rukou a dej nám svůj pokoj a své požehnání.

Prosíme za všechny, kdo marně hledají slova tvého odpuštění, tvé milosti, tvé blahodárné naděje, prosíme, ať se nám i tento čas stane časem pokoje pro každého z nás, prosíme, buď s námi se všemi, když k tobě radostně voláme tak, jak jsi nás to i ty sám naučil: Otče náš... Amen.

POSLÁNÍ Proto činite pokání a obraťte se, aby byly smazány vaše hříchy a přišel čas Hospodinův, čas odpočnutí, kdy pošle Ježíše, Mesiáše, kterého vám určil. On zůstane v nebi až do chvíle, kdy bude všechno nové, jak o tom Bůh od věků mluvil ústy svých svatých proroků. Sk 3, 19-21

POŽEHNÁNÍ ,Hospodin tě požehná a ochrání tě, Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a bude ti milostiv, Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.' Num 6, 24-26

PÍSEŇ 487 Amen, Otče,

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ) Mt 3, 1-6

Za těch dnů vystoupil Jan Křtitel a kázal v judské poušti: „Čiňte pokání, neboť se přiblížilo království nebeské.“ To je ten, o němž je řečeno ústy proroka Izaiáše:

„Hlas volajícího na poušti: Připravte cestu Páně, vyrovnejte mu stezky!“

Jan měl na sobě šat z velbloudí srsti, kožený pás kolem boků a potravou mu byly kobylky a med divokých včel. Tehdy vycházel k němu celý Jeruzalém i Judsko a celé okolí Jordánu, vyznávali své hříchy a dávali se od něho v řece Jordánu křtít.

Milí přátelé,

čiňte pokání, neboť se přiblížilo království nebeské. Říká i nám všem Jan Křtitel, a to i do naší nynější situace, která nejen že není nepodobná judské poušti, ale ani tomu, že naším největším problémem jsou vyrovnané stezky a cesta připravená Pánu. A říká nám to i proto, že to činění pokání platí i pro nás, a jde jen o to, co to vlastně znamená a co to má společného i s královstvím nebeským.

V judské poušti kázal Jan, řečený Křtitel, hlavně proto, že jednak kde jinde a jednak tak trochu čekal, že se k němu všichni lidé hned seběhnou a budou dychtivě naslouchat jeho slovům. To jest, že řekne a ono se i něco stane, a to i když bude mluvit o pokání a přiblížení nebeského království. A pokání že znamená především změnu smýšlení, ba dokonce celého života, aby se i to nebeské království také mohlo i nějak přiblížit. A zapůsobit i na nás.

A to i tak, že i my pochopíme, že se v něm blíží i Bůh sám a chce být i mezi námi nějakým způsobem přítomen. Chce nám být nablízku a chce, abychom se i my jemu přiblížili tak, že změním své smýšlení a do určité míry i svůj život a připravíme mu cestu a vyrovnáme stezky. Neboť jeho příchod ohlašoval už starozákonní prorok Izajáš, že už je to skoro na spadnutí, stačí mu jen umést cestu a narovnat klikatost stezek, aby měl i kudy přijít. A nemusel ani on čekat, až se i naše smýšlení a život i k němu nějakým způsobem dostane.

Dostal jsem nedávno od jedné své kolegyně otázku, co má dělat se svým životem. Připadá mi ale, že je to dnes obecný problém, neboť to nevíme nikdo. Někdy si však říkám, že by kolikrát stačilo jen změnit své smýšlení, možná i proto ta slova znějí v poloprázdné judské poušti, neboť kde jinde než tam, kde je de facto pusto a prázdná a k podobným vystoupením i poměrně dost prostoru.

Měnit své smýšlení však nejde hned, on si to ten Jan Křtitel představuje trochu jak Hurvínek válku, ale ani pro ženy to není nijak snadné, natož pro muže. A to ta slova tehdy platila všem. Všem bez rozdílu. Ženám i mužům. Aby však někdo mohl změnit smýšlení, musí mít proč, mít k tomu nejen nějaký důvod, ale možná i příčinu a třeba i kázání Jana Křtitele, který k tomu vyzve dokonce dvojnásobně, že se nejen že přiblížilo království nebeské, ale s ním i Pán Bůh sám.

A to měl ten Jan na sobě jen šat z velbloudí srsti, kolem boků kožený pás a živil se kobylkami a medem divokých včel. Což opravdu není mnoho, ale jemu to zřejmě stačilo a stačilo to k tomu, aby k němu vycházel celý Jeruzalém i Judsko i celé okolí Jordánu, vyznávali své hříchy a dávali se od něho v řece Jordánu pokřtít. Už protože nebylo důležité, jak Jan vypadá a co má na sobě, případně čím se živí, ale co opravdu říká a on to říkal tak, že mu to ti lidé i věřili a běželi k němu i s tím, co všechno řekli a udělali špatně a chtěli svůj život obrátit k lepšímu.

Co chceme my? Mám za to, že i naše dnešní situace tak trochu připomíná poušť, kudy se však šlo za svobodou, ať už z egyptského otroctví nebo babylonského zajetí, ale za tou skutečnou svobodou, kde je čekal jakoby i nový život. Mám za to, že i naše dnešní situace volá po změně, a to změně smýšlení, kterou nám přináší i současná virová pandemie. Je všude a už tu s námi asi i zůstane a my se s ní budeme jen muset naučit žít a jako by nás spolu s Janem Křtitelem vehnala i na poušť, kde budeme moci mít i dostatečně velké rozestupy a čekat na nový život.

Celý Jeruzalém i Judsko a celé okolí Jordánu totiž své smýšlení i změnili, vyznali, kdy a kde se mýlili a co a kde udělali špatně a od Jana Křtitele dostali dar nového života v podobě křtu, který je měl od toho jakoby starého i jakoby obmýt a dát jim i něco nového.

Dát jim i něco nového. To, po čem volá i Jan Křtitel, je vlastně nové, nejen že káže v judské poušti, což je spíš staré, ale říká něco nového, že to není jen o Pánu Bohu v nebesích, i když je, ale že nové je i opustit dosavadní způsob myšlení, neboť se blíží Boží království. Že je vlastně nové i to, což už kdysi kdosi řekl a byl to prorok Izajáš, že Pán už je tady, jeho království sice ještě nenastalo, ale už teď může působit. A může působit i tak, že i nám jaksi dá něco lepšího a jaksi si i nás obrátí k lepšímu a změní i naše smýšlení tak, jak bychom si to asi i všichni přáli.

Směřem k němu a k jeho cestě, cestě Páně a vyrovnávání stezek. A to je i to nové, po čem volá i hlas na poušti. A po čem vlastně voláme i my všichni, po nějakém obrácení, obratu k něčemu lepšímu, po návratu nikoli starých časů, ale právě po Pánu Bohu, který by i nás vrátil na cestu přímo k němu samotnému. A to ne, že bychom se mu nějak vzdálili, spíš k němu jakoby máme stále stejně daleko, a ne dál než naši současníci či ti, kdo se k němu dostávali přes řeku Jordán, ale jednou jsme si o tom vyprávěli i na fakultě, že jsme se od starozákonních dob zas tak moc neposunuli.

A že i ten Jan Křtitel musí přicházet jakoby stále znovu a říkat neustále totéž, že království nebeské už je mezi námi, jen na něj jakoby stále nejsme připraveni, ještě jsme nevyznali všechny své hříchy a křesťansky jsme jakoby stále na začátku.

Co však i to Křtitelovo křesťanství přináší tak nového, že se k němu nejen všichni hrnou, ochotně vyznávají vše, co mají a dávají se od něho i pokřtít. Nová není forma kázání kdesi v judské poušti, nový je ten obsah, nové je to, že se království nebeské už opravdu blíží a chce po nás jediné, něco změnit. A ne, že by těch změn už teď bylo málo, ale chce po nás především změnit sami sebe. Něco změnit v tom, že se i my sami přiblížíme k obsahu jeho slov.

K obsahu jeho slov, nová není forma, nový je ten obsah, není nové jak a komu, je neustále nové, co ten Jan Křtitel říká a koho tím i získává a že k němu přicházejí jakoby úplně všichni. A dokonce se u něj nechávají i pokřtít. Nové je to, že i ti všichni z Jeruzaléma i Judska a celého okolí Jordánu se připojují k tomu, co dřív patřilo jakoby spíš poušti a rozpoutávají tím i jakoby hromadné vyznávání svých chyb a omylů a současně přijímání i nového života.

Nový je ten život, který přichází spolu s Janem Křtitelem, a i na poušti volá k jakémusi obrácení, obratu k tomu skutečnému životu, obratu k té skutečné svobodě, obratu k tomu být jakoby lepšími lidmi. Obratu i k hodnotám, jakými jsou víra, naděje a láska a které i k nám přišly jakoby odjinud, z Božích úst a nejen jich. Neboli víra z Jimramova, naděje z Daňkovic a Borovnice a víra z Telecího, neboť nic a nikoho jiného už ani nemáme. Amen.

PÍSEŇ 452 Za dar Slova, 384 Pomoz mi, můj Pane,